

roman

Het gestolen kind

DINEY COSTELOE

Auteur van de bestseller *De verloren kinderen*

DINEY COSTELOE

*Het gestolen
kind*

De Fontein

Proloog

Maggie had hem maar een paar minuten vastgehouden, dat kleine schepseltje met samengeknepen ogen, donzige haartjes en een gezichtje dat een beetje blauw was aangelopen. De vroedvrouw had één blik op hem geworpen en hem uit haar armen gegrist. Haar Roger, naar wie zo was gesmacht, al zo geliefd terwijl hij nog maar vijf minuten oud was, werd uit haar armen getrokken en weggedragen. Maggie bleef in de kraamkamer achter met een oudere verpleegster die haar niet wilde aankijken, maar druk bezig ging met het opruimen van bloederig linnengoed.

‘Nee!’ Maggies kreet was een jammertoon van ellende.

‘Kom, kom, vanwaar al die drukte?’ mompelde de oude verpleegster. ‘De zuster brengt hem terug zodra hij is gewogen en gewassen. Let maar op!’

‘Ik wil mijn baby,’ fluisterde Maggie. ‘Ik wil mijn Roger.’

‘En je krijgt hem ook,’ zei de verpleegster sussend, ‘zodra de dokter hem heeft nagekeken. Rust jij nu maar even lekker uit.’

‘Waar is Colin?’ vroeg Maggie, maar de kracht was uit haar stem verdwenen. Het was een lange, zware bevalling geweest en ze was onuitsprekelijk moe. Ze wilde alleen maar slapen met haar pasgeboren zoon in haar armen, zijn zachte, warme lichaampje tegen zich aan voelen en het moment met haar echtgenoot delen, het langverwachte moment dat ze eindelijk ouders waren geworden.

Maggie was uitgeput in slaap gevallen. Toen ze wakker werd, zat haar man Colin naast haar bed, en zijn gezicht was een bleek masker van

pijn toen hij haar het slechte nieuws vertelde; nieuws dat zij koppig weigerde te geloven.

‘Het spijt me, lieverd, maar Roger is overleden.’

‘Nee,’ zei ze ferm, ‘niet Roger. Hij leeft. Ik heb hem in mijn armen gehouden, en hij leefde en hij was warm.’

‘Hij is veel te vroeg geboren, al na zeven maanden, en de bevalling duurde te lang. Hij heeft gevochten voor zijn leven, maar was uiteindelijk niet opgewassen tegen de buitenwereld. Het spijt me, liefste, maar hij had zuurstofgebrek. Hij heeft het niet gered.’

‘Ik geloof je niet,’ riep ze. ‘Het kind van iemand anders is overleden, niet mijn Roger. Ik wil mijn baby!’ Ze gooide de dekens van zich af en wilde uit bed stappen. ‘Ik wil mijn baby. Waar is hij?’

Colin pakte haar handen om haar tegen te houden toen ze haar benen uit bed zwaaide, maar haar vastberadenheid gaf haar kracht en haar voeten raakten de vloer al. Helaas weigerden haar benen haar te dragen, en het duizelde haar terwijl ze in de armen van haar echtgenoot zakte.

1

De achttienjarige Vera Shawbrook was nog te jong om een verpleegstersopleiding te volgen zoals haar oudste zus Muriel of bij het leger te gaan zoals haar broer Tony, daarom werkte ze als serveerster in de pub, de Lord Howard. Vanavond was ze na sluitingstijd gebleven om nog iets te drinken met Charlie, de barman.

Haar vader David was luchtaanvalspotter en werkte 's nachts, en haar moeder zou al in bed liggen tegen de tijd dat ze thuiskwam. Ze zal niet beseffen hoe laat het is, dacht Vera. En zo wel, ach – Vera huiverde van verwachting – een drankje met Charlie is me wel wat boosheid van haar waard.

Ze verheugde zich er al de hele avond op, had ongeduldig gewacht tot hun baas George riep dat het sluitingstijd was en hij de deuren op slot deed. Dan kon ze eindelijk bij Charlie zijn. Hij had van die mooie bruine ogen, en zijn glimlach...

De jankende sirene sneed door de vredige duisternis van de nachtelijke hemel heen. Alweer een luchtaanval.

Charlie greep Vera bij de hand. Hij trok haar van de barkruk en mee de straat op, waar ze naar de schuilkelder begonnen te rennen. 'Kom mee!' spoorde hij haar aan. In de verte hoorden ze het geluid van naderende vliegtuigen, en zoeklichten zwiepten al door de lucht heen en weer. Charlie tuurde ongerust omhoog. Ze hadden niet veel tijd. 'Kom méeé, Vera!'

'Ik kan niet sneller,' jammerde Vera, die op haar hoge hakken liep te strompelen. Ze was dol op deze schoenen, die ze speciaal voor van-

avond had aangetrokken, maar ze waren totaal ongeschikt om mee hard te lopen. ‘Mijn schoenen!’

‘Trek ze dan uit!’ riep Charlie.

Springend van de ene voet op de andere deed Vera dat, maar blote voeten waren niet veel beter op de koude keien van het laantje dat naar de schuilkelder aan Parham Road en de veiligheid leidde.

Gevolgd door het gebrul van de naderende vliegtuigen doken ze de trap naar de schuilkelder af, waar haar moeder al binnen zat met haar broertjes en zusjes.

‘Vera!’ Haar moeder staaarde haar aan. Met een stem die scherp klonk van woede riep ze: ‘Waar kom jij vandaan? Je had uren geleden al thuis moeten zijn!’ Haar gezicht was vertrokken van afgrijzen toen ze fluisterde: ‘Waar is Freddie?’

Freddie? Wat bedoelde mam?

‘Bij jou!’ riep Vera.

‘Nee! Jij neemt hem altijd mee!’

Ze hadden de evacuatie van hun huis goed geoefend: als de sirene ging, haalde Vera Freddie uit zijn bedje en droeg hem naar de schuilkelder, zodat haar moeder haar handen vrij had voor de andere kinderen. Freddie was Vera’s verantwoordelijkheid.

Behalve Vera zelf kenden alleen haar ouders en haar oudste broer en zus, Tony en Muriel, de waarheid: dat Freddie Vera’s zoon was. Toen ze op een winterdag was thuisgekomen en had opgebiecht dat ze zich door een knappe matroos in bed had laten kletsen en zwanger was, hadden haar ouders haar gesteund en de baby geadopteerd. De burens vermoedden ongetwijfeld hoe het echt zat, maar er werden geen opmerkingen over gemaakt. Het was niet de eerste keer – en het zou ook niet de laatste keer zijn – dat grootouders de rol van ouders op zich namen. De jongere leden van het gezin hadden simpelweg geaccepteerd dat mam op een warme middag in juli nog een baby had gekregen, een jongetje dat Freddie werd genoemd.

Haar moeder had er wel op gestaan dat Vera een flink deel van zijn verzorging op zich nam. Sinds Vera in de pub werkte, gaf ze Nancy

vijf shilling per week van haar salaris voor Freddie's onderhoud. De laatste tijd, terwijl het aantal luchtalarmen toenam en nachten van verstoorde slaap zich aaneenregen, had Vera ook de verantwoordelijkheid gekregen om Freddie uit zijn bedje te halen en naar de schuilkelder aan het eind van de straat mee te nemen.

Maar vanavond was Vera nog niet thuis geweest toen de sirenes hun klaagzang inzetten, en samen met alle anderen uit de pub was ze naar de schuilkelder gerend, ervan uitgaand dat haar moeder de andere kinderen zou meenemen. Alleen had ze dat niet gedaan; niet allemaal. Ze had Freddie niet meegenomen... en had natuurlijk niet beseft dat Vera dat ook niet had gedaan. De kleine, nog maar negen maanden oud en de oogappel van het gezin, was niet bij hen in de schuilkelder. Hij was nog thuis, alleen in zijn wiegje.

Met een gil van paniek stormde Vera de schuilkelder uit en rende op blote voeten naar huis, terwijl haar moeder haar nariep: 'Ga met hem de Anderson-schuilkelder in!'

De vijandelijke vliegtuigen boven Plymouth waren oorverdovend. Ze openden hun bomluiken en hun dodelijke lading tuimelde omlaag naar de stad. Vera bleef door de nachtmerrie van de luchtaanval rennen, zonder zich iets aan te trekken van de steken in haar zij en haar ijskoude blote voeten op de stoep. Vlammen bloeiden rondom haar op toen brandbommen hun vuur begonnen te verspreiden, maar zij bleef rennen. Freddie, ze moest naar Freddie! Het was haar laatste gedachte voordat de wereld ineens ontplofte en ze buiten westen raakte.

In de schuilkelder wachtte Nancy doodsbang op Vera, wetend dat ze niets kon doen. Vera was in haar eentje de levensgevaarlijke straten op gegaan, en Nancy kon alleen maar bidden dat ze op tijd bij Freddie zou komen en hem in veiligheid zou brengen in de Anderson in hun achtertuin. Hun eigen schuilkeldertje, met hun zessen plus de baby, was erg krap. Bovendien durfde Angela, haar dochter van zeven, er niet naar binnen. Ze begon hysterisch te huilen als ze haar probeer-

den te dwingen. Dus de laatste tijd, als ze vroeg genoeg werden ge-
waarschuwd, gingen ze net als de buren naar deze openbare schuilkel-
der aan Parham Road.

Buiten hoorde ze geraas en ontploffingen, en ze drukte Winnie en
Angela, de jongste twee kinderen, tegen zich aan alsof ze hen met haar
armen kon beschermen tegen de dodelijke bestoking. De twee oudere
jongens zaten naast elkaar te luisteren naar het gebulder van de vlieg-
tuigen, waarbij ze probeerden vriend van vijand te onderscheiden.
Het was een spelletje dat ze hadden verzonnen om van de realiteit van
de situatie een uitdaging te maken.

‘Mama, ik vind het hier niet leuk,’ fluisterde Angela. ‘Ik vind die
bommen niet leuk!’

‘Ik ook niet,’ fluisterde Nancy terug. ‘Maar we moeten dapper zijn
en wachten tot de vliegtuigen weer weggaan. Ze gaan straks weg, hoor.’

‘Beloof je dat?’ vroeg haar dochter met een klein stemmetje.

‘Ik beloof het. Kom nu maar bij me op schoot zitten, dan zingen we
een liedje. Wat zou je willen zingen?’

“‘Old MacDonald’,’ riep Winnie, die tegen haar moeder en Angela
aan kroop.

‘Nou, ik vroeg het als eerste aan Angel,’ zei Nancy, ‘dus dan zingen
we “Old MacDonald” als tweede liedje. Wat vind jij, Angel? Wat wil
jij zingen?’

‘Ik vind “Row the Boat” leuk,’ zei Angela.

‘Dat is een babyliedje!’ smaalde Winnie.

‘Maar dat gaan we als eerste zingen,’ zei Nancy. ‘Klaar?’

Ondanks het lawaai van de luchtaanval begonnen de drie te zingen,
en geleidelijk aan deden andere mensen in de schuilkelder mee. ‘Old
MacDonald’ volgde, en daarna andere lievelingsliedjes; ze zouden
zingen tot de luchtaanval voorbij was. Toen ze geen nieuwe liedjes
meer wisten, werd Nancy’s belofte vervuld.

De vliegtuigen gingen eindelijk weg, over de zee terug naar hun basis
in Frankrijk, maar ze lieten een verwoeste stad achter, kapotgescho-

ten en brandend, met gebouwen die helemaal in puin lagen of dronken tegen elkaar aan leunden. Terwijl de bommenwerpers brullend wegvlogen in de nacht, maakte een ervan een laatste bocht over de stad en wierp zijn bommen af. Een laatste gebaar van bravoure van een jonge piloot, dat nog meer winkels, kantoren en huizen verwoestte... en ook de schuilkelder aan Parham Road.

Toen eindelijk het sein veilig werd gegeven en de mensen uit hun ondergrondse toevluchtsoorden verschenen, was het centrum van Plymouth onherkenbaar veranderd.

Het gedreun in de lucht had patrouilles ontmoedigd, en nu pas deden de luchtaanvalspotters hun ronden door hun wijken. De reddingsdiensten waren tijdens de hele aanval in actie gebleven om de vele branden te blussen, aangezien die bakens zouden vormen voor de volgende golf bommenwerpers. Ze zochten naarstig tussen het puin naar overlevenden. Deels ingestorte huizen leunden in onmogelijke hoeken tegen elkaar, en overal dreigden muren in te storten. Of ze gaven de strijd op en denderden te midden van wolken stof en puin alsnog tegen de grond. Die instortingen verergerden de chaos en maakten het gevaar nog groter voor de hulpverleners die hun leven riskeerden op zoek naar beknelde en gewonde mensen... en naar slachtoffers die alle hulp voorbij waren. Zoals de mensen in de schuilkelder van Parham Road, die door een rechtstreekse inslag was weggevaagd, waardoor er voor de reddingswerkers niets meer te vinden was.

2

Toen de sirene ging, was de elf jaar oude Ernie Drake met zijn moeder Jane gaan schuilen in de kast onder de trap. Het was de veiligste plek in huis, en het leek zijn moeder gevaarlijker om naar de dichtstbijzijnde openbare schuilkelder te rennen. Ze zaten samen in het donker en luisterden naar het geknal van het luchtafweergeschut, het gedreun van de naderende vliegtuigen, de ontploffingen van hun dodelijke lading die op de stad neerkwam. De aanval leek de hele nacht door te gaan, maar het was pas middernacht toen eindelijk het sein veilig werd gegeven en ze uit hun schuilplaats konden komen. Zijn moeder maakte warme chocolademelk, en toen gingen ze bij het licht van een zaklantaarn terug naar hun bed in de hoop nog een paar uur te slapen voordat de nieuwe dag begon.

Een poosje lag Ernie nog klaarwakker in zijn verduisterde kamer, zijn hoofd vol van alles wat er was gebeurd. Er waren al eerder lucht-aanvallen geweest, maar nooit zo lang en zwaar als deze, voor zijn gevoel. Hun hele huis had gebeefd. Uiteindelijk viel Ernie in slaap, maar geluiden van buiten drongen zijn dromen binnen en het duurde niet lang voordat hij weer wakker werd en zich bewust werd van activiteit op straat: roepende mensen, knallen, onverklaarbaar gerommel, rinkelende bellen van brandweerwagens. Hij kon nu toch niet meer slapen, dacht Ernie, dus hij stapte uit bed en gooide het verduisteringsgordijn voor het raam open. Hij zoog scherp zijn adem naar binnen. Hoewel het nog een poosje zou duren voor het licht werd, gloeide de hemel van de weerschijn van vlammen en dichte oranje rook.

Hij schoof het raam omhoog en boog zich naar buiten, reikhalzend om langs de straat te kijken. Verderop waren twee huizen geraakt door bommen. Bij een ervan was het dak ingestort, maar het andere lag helemaal in puin, waardoor de straat vol lag met brokstukken en glasscherven. En er was brand. Overal brand. Gedaanten bewogen zich door de ruïnes heen, afgetekend tegen de gloed terwijl ze probeerden de vlammen te blussen.

Een lang moment bleef Ernie naar buiten staren, angstig maar tegelijkertijd opgewonden. Hij kon nu onmogelijk terug naar bed; hij wilde naar buiten. Hij en zijn vriendjes waren gretige verzamelaars van granaatscherven en andere oorlogstrofeeën. Er zou vast een heleboel te vinden zijn na zo'n luchtaanval als vannacht. Hij kon Joe en Sidney voor zijn als hij nu alvast ging zoeken. Je wist nooit wat je tegenkwam; hij zou de beste verzameling van de klas hebben en dingen kunnen ruilen met anderen.

Stilletjes kleedde Ernie zich aan. Hij sloop de overloop op en bleef even voor de halfopen deur van zijn moeders slaapkamer staan luisteren naar haar rustige ademhaling. Ze zou wel doorslapen totdat de wekker ging, en voor die tijd zou hij allang weer thuis zijn. Hij liep op zijn tenen door en ging de trap af, waarbij hij de op één na onderste tree oversloeg, want hij had door schade en schande geleerd dat die enorm kraakte. Beneden in het gangetje luisterde hij nog een keer, maar gerustgesteld door de stilte boven opende hij de voordeur en stapte naar buiten.

Hoewel het nog heel vroeg was, waren er een heleboel mensen op straat. Aan de ene kant probeerden brandweerlui met stijgbeugelpompen een felle brand in het huis zonder dak in te dammen, aan de andere kant kwamen mensen schuilkelders uit. Verdoofd en ongeloofig namen ze de schade aan hun huizen in ogenschouw. Een paar moedige zielen begonnen aan het puin van het ingestorte huis te trekken, op zoek naar mogelijke overlevenden, en alles werd verlicht door de spookachtige gloed van de met vuur beschilderde hemel.

Het rijtje huizen in Haversham Road waar Ernie woonde leek be-

trekkelijk onbeschadigd, maar toen hij doorliep en er glas onder zijn voeten knerpte, besepte hij dat er toch ontploffingsschade was. Zijn stukje van Haversham Road stond nog overeind, maar verderop was het met een aantal half vrijstaande huizen minder goed afgelopen. Toen hij dichterbij kwam, zag hij dat de schade nog groter was dan hij van een afstand had gedacht. Een paar beschadigde huizen leunden tegen elkaar aan alsof ze elk moment konden instorten. Bij een huis op de hoek was een heel stuk verdwenen, alsof het met een mes was doorgesneden, en je kon op beide verdiepingen naar binnen kijken. Ernie zag een spotter in een van de beschadigde huizen turen en hoorde hem roepen om vast te stellen of er iemand onder het puin lag. Ernie dook weg, wetend dat hij op zijn kop zou krijgen als de man hem zag, en ging de volgende straat in. Hier waren minder mensen, al was ook hier een huis ingestort en waren een paar andere ernstig beschadigd. Verderop stond een brandweerwagen: een groep brandweerlui spoot water op de smeulende resten van de Lord Howard. Ernie keek van veilige afstand toe, wetend dat de brandweerlui hem zouden weggagen als hij dichterbij kwam. Het was hier beslist te gevaarlijk om al op zoek te gaan naar trofeeën.

Hij keek naar het water dat de vlammen begon te doven, waardoor donkere rook de lucht in kringelde. Van de Lord Howard, de favoriete pub van zijn vader, was niets meer over behalve een zwart omhulsel. Wat zou zijn vader zeggen als hij straks thuiskwam en zag dat de Howard weg was?

Ernie had net besloten toch maar naar huis te gaan, toen hij langs een van de ernstig beschadigde huizen liep en iets hoorde: klaaglijk gehuil, als van een baby. Hij draaide zich abrupt om. De voordeur van het huis was eruit geblazen en glas van de ontplofte ramen lag buiten op de stoep. Ernie kon de gang in kijken, die donker was, en zag een trap naar boven. Het hele huis stond alarmerend scheef, alsof het elk moment kon instorten. Hij liep naar de voordeur en hield luisterend zijn hoofd schuin. Ja, daar was het nog een keer: een huilende baby ergens in huis. Hij deed nog een stap dichterbij en spitste zijn oren.

Plotseling belandde er een zware hand op zijn schouder en vroeg een norse stem: ‘Zo, jongeman, en wat ben jij aan het doen?’

Toen Ernie zich omdraaide, stond hij oog in oog met een lange politieman. ‘N-Niks!’ stamelde hij.

‘Even kijken of er wat te halen viel, zeker?’

‘Nee, natuurlijk niet,’ antwoordde Ernie verhit. Hij had gehoord wat er met plunderaars gebeurde als ze werden betrapt. ‘Ik deed niks!’

‘Ik had het idee dat je naar binnen wilde gaan,’ begon de politieman.

‘Nee, echt niet,’ riep Ernie. ‘Ik dacht dat ik iemand hoorde, dat is alles.’

‘Is dat zo? Nou, ik hoor...’ Maar toen hoorden ze het allebei... een huilende baby. Het klonk steeds luider, alsof de kleine al zijn kracht aanwendde om te laten weten dat hij er was.

‘Ziet u wel?’ zei Ernie zelfingenomen. ‘Ik zei het toch!’

De diender trok hem weg bij het huis. ‘Luister... Hoe heet je?’

‘Ernie Drake.’

‘Ernie, jij wacht hier. Ga niet dichterbij. Ik ga kijken.’

Ernie keek hem ongelovig aan. ‘Gaat u naar binnen?’

‘Als daar een kind is, moet ik het eruit halen.’

Ernie keek langs de weg, naar een groep brandweerlieden die water in de resten van een pub spoten. ‘En zij dan?’ vroeg hij. ‘U kunt aan hen vragen om te komen helpen.’

‘Nee, zij hebben het al druk genoeg. Ik moet die kleine naar buiten halen, en snel. Het hele huis kan elk moment instorten. Oké.’ Hij schudde Ernies schouder even. ‘Jij blijft hier en komt niet naar binnen, wat er ook gebeurt, oké?’

Ernie keek hem met grote ogen aan en knikte.

‘Als het ergste gebeurt en het huis stort in,’ ging de agent door, ‘dan kun jij snel hulp gaan halen. Begrepen?’

‘Ja, begrepen,’ zei Ernie, en met een klein stemmetje voegde hij eraan toe: ‘U bent toch wel voorzichtig?’

‘Maak je geen zorgen, knul, ik red me best. Ik ga alleen maar even razendsnel naar binnen en dan weer naar buiten.’ Hij gaf Ernie een zetje. ‘Ga nu daar staan, en blijf uit de buurt, ja?’

Gehoorzaam liep Ernie naar de overkant van de straat. Op dat moment gleden er een paar pannen van het doorzakkende dak en spatten op de grond tot stof uiteen. ‘Voorzichtig, meneer,’ riep Ernie, die haastig nog een stap verder achteruitging.

Het gehuil van het kind maakte plaats voor een aanhoudend gebrul van woede, en dat spoorde brigadier Colin Peterson nog verder aan.

‘Ik kom al,’ mompelde hij. Hij keek langs de gevel van het huis omhoog, haalde diep adem en stapte over de drempel. Het was nu of nooit.

Hij schuifelde de gang in en bekeek de trap. De onderste paar treden zagen er nog best stevig uit, maar de bovenste hingen vervaarlijk scheef aan de muur. Mogelijk zouden ze zijn gewicht nog houden, maar misschien ook niet. Misschien had hij Ernie toch naar de brandweerlieden aan het eind van de straat moeten laten rennen. Zij hadden een ladder tegen het raam op de bovenverdieping kunnen zetten en het kind op die manier naar buiten kunnen halen, dan had hij het er niet op hoeven te wagen met die gevaarlijke trap. Maar daarvoor was het nu te laat. Colin wist dat het huis zeer instabiel was en dat er geen tijd te verliezen was.

Hij greep de trapleuning tegen de muur en zette langzaam zijn voet op de onderste tree. Die was stevig, dus hij stapte voorzichtig op de volgende tree. Boven huilde het kind nog steeds, en terwijl hij zijn blik op de overloop gericht hield, beklom Colin behoedzaam de hangende treden. Op de overloop zag hij dat een groot deel van de vloer ingestort was. Een klein stukje hing nog scheef aan een binnenmuur, die ook deels was ingestort. Hij liep zijdelings over die rand en greep zich vast aan de deurpost van de eerste slaapkamer aan de voorkant van het huis. Binnen stonden een tweepersoonsbed, een eenpersoonsbed en een ledikantje. Rechtop in het ledikant, met zijn handjes om de

spijlen en huilend met een vuurrood aangelopen gezicht, stond een baby.

‘Rustig maar, kleintje, rustig maar,’ zei Colin sussend. ‘Ik kom je halen. Oom Colin komt eraan.’

Hij keek schattend naar de vloer tussen de deur en het ledikantje. Die zag er best stevig uit, maar toch liep hij behoedzaam tussen de bedden door, beproefde elk stukje eerst voordat hij zijn volle gewicht erop zette. Toen hij bij het ledikantje stond, leken de beentjes van het kind het te begeven, want hij ging met een plof zitten en staarde hem tussen de spijlen door aan.

‘Rustig maar, kleintje,’ herhaalde Colin zachtjes. Hij stak zijn armen in het ledikant en tilde het kind eruit. De kleine ontspande zich meteen en drukte zijn warme, natte wang tegen Colins borst. Colin voelde iets vochtigs en besefte dat zijn luier drijfnat moest zijn. Hij zag wel kleren van oudere kinderen op een stoel liggen, maar nergens schone luiers.

Laat die luiers maar zitten, dacht hij. We moeten hier weg, en snel.

Op hetzelfde moment hoorde hij gerommel van iets vallends. Hij draaide zich om naar de deur, maar toen zag hij vanuit zijn ooghoeken een smoezelige pandabeer met een paars lint om zijn nek in het ledikantje staan. Hij griste het speelgoedbeest mee op weg naar de overloop. Boven aan de trap aangekomen, hoorde hij beneden een stem.

‘Hé, meneer?’ Ernie was toch het huis in gekomen en stond vlak over de drempel. ‘Is alles goed?’

‘Ga naar buiten,’ riep Colin terug. ‘Ga weg hier!’

Hij zag de flits van angst op het gezicht van de jongen voor hij het huis weer uit vluchtte, maar concentreerde zich erop om zichzelf en het kind veilig het huis uit te krijgen voordat het zou instorten. Toen hij zijn voet op de bovenste tree zette, leek de hele trap te beven, en hij greep zich aan de leuning vast om zo iets van zijn gewicht van de treden af te halen. Colin rende bijna de trap af en stormde de voordeur uit en de straat op, waar Ernie met grote ogen op hem wachtte. Veilig aan de overkant liet hij de panda vallen.

Ernie raapte hem op. ‘Ik zei toch dat ik gehuil hoorde,’ zei hij, terwijl hij het speelgoedbeest afklopte en naar het kind uitstak. ‘Alsjeblieft, maatje.’ Maar de kleine had zichzelf uitgeput met huilen en was in slaap gevallen in Colins armen.

‘Hier,’ zei Colin, ‘geef die maar aan mij.’ Hij pakte de beer aan en propte hem in zijn zak. ‘Ik snap nog steeds niet wat je alleen buiten deed, zo kort na een luchtaanval, Ernie,’ zei Colin. ‘Maar het was maar goed dat jij die kleine hoorde. Ik denk dat je zijn leven hebt gered.’

‘U ook,’ antwoordde Ernie ferm. ‘Het was enorm dapper van u om dat huis in te gaan. Het gaat instorten.’ Op dat moment kletterden er weer een aantal pannen van het dak.

‘Ja, dat klopt,’ beaamde Colin, ‘en je moet nooit zo’n zwaar beschadigd gebouw in gaan. Als het instort, ben je dood.’

‘Wat gaat u met hem doen?’ vroeg Ernie, en hij knikte naar het slapende kind.

‘Ik breng hem naar het opvangcentrum,’ antwoordde Colin. ‘Daar zorgen ze wel voor hem. En het is goed mogelijk dat iemand hem komt zoeken.’

‘Nee,’ zei Ernie stellig. ‘Als er iemand was om voor hem te zorgen, zou hij niet in zijn eentje in dat huis zijn geweest, hè? Dat is logisch.’

Colin was het daar eigenlijk wel mee eens. ‘Nou, als er niemand voor hem komt, dan wordt hij naar een kindertehuis gebracht. Maar we moeten wel doorgeven dat we hem hebben gevonden, voor het geval iemand zich voor hem meldt.’ Hij keek even naar de kleine. Hij had geen idee hoe oud het kind was, maar hij begon zwaar te worden. ‘Ik weet niet eens zeker of hij wel een jongetje is! Maar ik zal hem naar het opvangcentrum brengen en zeggen in welk huis ik hem heb gevonden.’ Hij keek achterom. ‘Zie jij een huisnummer?’

Ernie keek ook om. ‘Op de deurpost staat 21,’ zei hij. ‘Suffolk Place 21.’

‘Oké.’ Colin onthield dat, keek weer naar Ernie en zette zijn politiemannenstem op. ‘Ga jij nu maar naar huis, knul. Je zou nu niet buiten moeten zijn... En al helemaal niet zonder gasmasker! Ga snel naar

huis voordat de spotters je zien. Je moeder zal zich wel afvragen waar je uithangt.'

Op dat moment sloeg een kerkklok in de buurt zes keer. 'Ik ga al, meneer,' zei Ernie, en hij zwaaide kort en draafde weg.

'Goed gedaan, jongeman,' riep Colin hem nog na, maar de jongen was al verdwenen.

Colin verschoof de kleine wat, zodat hij hem gemakkelijker kon dragen. Het kind drukte zijn neus tegen zijn nek en zuchtte in zijn slaap.

Een hele poos bleef Colin nog zo staan. Hij keek langs de straat. De brandweperlui waren weg. Ze hadden verder niets meer kunnen doen bij de natte, uitgebrande pub, waarvan alleen nog de walmende muren rechtop stonden, en waren doorgereden naar de volgende brand.

Hij wist dat hij het kind eigenlijk naar het opvangcentrum zou moeten brengen, maar hij aarzelde. Het was een lange, zware lucht-aanval geweest en er zouden veel slachtoffers zijn. De Luftwaffe had flink huisgehouden in de stad, met grootscheepse vernietiging tot gevolg. De opvangcentra zouden nu wel overstelpt worden met mensen die plotseling dakloos waren geworden en al hun aardse bezittingen waren kwijtgeraakt. Er zouden gewonden zijn die medische zorg nodig hadden. Iedereen in shock. Colin wist dat hij eerst dit kind in veiligheid moest brengen, en dan weer terug de straat op moest om de andere mannen te helpen die de puinhopen afspeurden naar overlevenden. Het kind leek niet gewond, maar waarschijnlijk had hij honger, en hij had heel beslist een schone luier nodig. De mensen in de opvangcentra zouden tot over hun oren in het werk zitten om overlevenden te helpen die nergens anders naartoe konden, maar deze kleine overlevende kon wel nog ergens anders heen. Hij kon het kind ook mee naar huis nemen, waar zijn vrouw Maggie ervoor kon zorgen. Die kleine zou veel beter af zijn in de rust van een normaal huis dan ergens in een opvang vol andere verloren of onopgeëiste kinderen.

Maar misschien is er iemand naar hem op zoek. Die gedachte knaag-

de aan hem. Iemand die dit kind alleen thuis had gelaten terwijl alle anderen beschutting hadden gezocht. Hoe kon iemand een baby in zijn bedje achterlaten tijdens een luchtaanval? Hij zou zijn vondst van het kind morgen wel melden, als het hopelijk een beetje rustiger was. Dat arme kind had al genoeg doorstaan. Voor vandaag was het veel beter als het werd verzorgd door een liefhebbende vrouw, iemand zoals Maggie.

Toen hij zijn besluit had genomen, liep Colin snel weg bij het beschadigde huis, doelgericht door de straten naar zijn eigen huis, waar Maggie zoals altijd op hem zou wachten.

Zijn vrouw had helemaal niet naar Plymouth willen verhuizen, wist hij, maar hij had overplaatsing aangevraagd in de hoop dat een nieuwe start haar zou helpen de draad weer op te pakken.

‘Het is een goede kans, Maggie,’ had hij aangedrongen. ‘En er hoort een promotie bij. Vaarwel, agent Peterson... Hallo, brigadier.’

Maggie had daar flauwtjes om geglimlacht, maar ze had alsnog geen zin gehad in de rompslomp van een verhuizing.

Wat haar uiteindelijk had overgehaald, was de erfenis. Colins peetmoeder, een oude vriendin van zijn moeder, was overleden en had hem vijfhonderd pond nagelaten... een fortuin.

‘Nu kunnen we een huis kopen,’ had hij opgewonden tegen Maggie gezegd. ‘Stel je voor, een eigen huis. De huizen in Londen zijn te duur, maar in Plymouth kunnen we vast iets vinden.’

En dus had hij de baan aangenomen en waren ze verhuisd. Maar het was verspilde moeite geweest; Maggie had de tragedie met zich meegedragen, was er nooit overheen gekomen. Eén keer, toen ze ru-zieden over de verhuizing, had Colin haar ervan beschuldigd dat ze zwolg in haar verdriet en haar erop gewezen dat hij ook verdriet had. Ze had dagenlang niet tegen hem gesproken, en zelfs daarna was er een afstand tussen hen gebleven.

Hij wist dat ze nu thuis zou zijn. Omdat ze hier niemand kende, ging Maggie tegenwoordig amper de deur uit en leek ze teruggetrok-kenner dan ooit. Hun vertrek uit Londen had haar niet geholpen; ei-

genlijk zelfs het tegenovergestelde. Ze waren in hun nieuwe huis getrokken, waar ze werktuiglijk het huishouden deed, maar ze ging nooit verder dan het rijtje winkels aan het eind van de straat. Ze sprak niet met hun nieuwe burens en deed geen moeite om vriendschappelijk met hen om te gaan als ze hen tegenkwam. Nadat ze meer dan eens waren genegeerd of afgeweerd, leken de burens collectief te hebben besloten om de nieuwkomers in hun sop te laten gaarkoken.

Eerste druk januari 2022

Oorspronkelijke titel *The Stolen Baby*

Oorspronkelijke uitgever Head of Zeus Ltd.

Copyright © Diney Costeloe, 2021

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2022 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Lia Belt

Omslagontwerp Baqup

Omslagillustratie © Lee Avison / Trevillion Images

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 5844 5

ISBN e-book 978 90 261 5845 2

ISBN luisterboek 978 90 261 5846 9

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsofname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.